

PILLARS OF ETERNITY

UNTIL HE STARTED
SCREAMING

DOKUD NEZAČAL KŘIČET

Carrie Patel

Autoři:

Napsala: Carrie Patel

Obálka: Jason Seow

Přeložil: WhiteHorse

© 2015 Obsidian Entertainment, Inc. Všechna práva vyhrazena. „Obsidian“, „Obsidian Entertainment“, „Pillars of Eternity“, a související loga jsou registrovanými i neregistrovanými obchodními značkami Obsidian Entertainment, Inc. Všechna práva vyhrazena.

Dokud nezačal křičet

Stalo se to před několika lety, když se ještě pořád snažil zorientovat v chodbách a věžičkách bragganhylské akademie. Aloth Corfiser se nepokládal za násilného muže, ale byly jisté hranice a Targun se k nim nebezpečně přiblížil. Nebylo by to poprvé.

Tentokrát se ho s nezvyklým zájmem vyptával na totožnost jeho patrona. Přitom musel vědět, že to je kníže z Cythského hvozdu.

Vědět ovšem nemohl, že Alothovy vzpomínky na knížecí sídlo byly tak podbarvené násilím a hrůzou, že postupující diskuse mu čím dál víc plnila chřípí trpkým pachem otcova likéru a údy zas její vzdorná divokost.

I když se všemožně snažil zdvořile se otázkám vyhnout a v rámci dobrých mravů diskusi ukončit, mladý pán z Dafmundu to nehodlal akceptovat.

Nakonec se dostali do bodu, kdy se Alothovi zatmělo před očima, okolní dění mu přehlušilo hučení krve v uších a vrazil Targunovi facku.

Lépe řečeno, ONA mu ji vrazila.

To ovšem nebyl rozdíl, který by se dal rozumně vysvětlit, a když se Aloth opět vzpamatoval, viděl, jak na něj Targun a ostatní studenti udiveně zírají. Vše, co mohl dělat, bylo tiše se vytrahit. Ale nezapomněl – a Targun také ne.

Tak Aloth začal pro Targuna opisovat poznámky. Neobával se šikany z jeho strany – nebo čehokoliv jiného, co by si mladý šlechtic vymyslel – strach měl z její pomsty. Přijmout Targunovy malicherné požadavky se zdálo jednodušší, zejména když to Alothovi ještě pomáhalo v jeho vlastních studiích.

Bohužel, *ji* už poslední dobou začínaly rozčilovat.

Jednoho dne zrána proto Targuna zdvořile informoval, že je přesvědčen, že veškerý dluh šlechticově zraněné pýše už dávno splatil. Přestože lituje všech potíží, které tím může mladému pánovi způsobit, nadále jej již nebude zásobit poznámkami.

Targun ucouvl a na rty mu zvlnil stejný slabý úsměv, jako Aloth cítil na těch svých.

„Dobře víš, Corfisere, že jsem se snažil vyjít s tebou po dobrém.“

Aloth se stále usmíval a počítal v duchu do deseti.

„Dokonce jsem tě zkusil přizvat do vybranějších kruhů této akademie.“

Aloth si tiše povzdechl. Začínal toho mít dost.

„A přesto jsi každou mou snahu zavrhl,“ řekl Targun.

Ona by mu řekla, kam si může svou snahu strčit. Aloth se znovu usmál, tentokrát zcela přirozeně.

„Něco zábavného, Corfisere?“

Aloth se kousl do rtu, ale zrovna teď svůj úšklebek nedokázal svůj plně skrýt.

„Není to tak, že bych si té snahy necenil.“

„Ale patříš do jinačí společnosti. No ovšem.“

Laciná urážka, a nikterak originální. Alothova matka, elfka, ještě za jeho raného dětství uzavřela formální sňatek s lidským zemanem. Nezáleželo na tom, že říšský prvokrál a mekwyna vládli zemi v přesně takovémto spojení, někteří – obvykle elfové s dlouhou pamětí a starými rodokmeny – tím stále pohrdali. Přesto se Aloth domníval, že většinu těchto předsudků zanechal za sebou v Cythském hvozdu.

„Už bych opravdu měl jít,“ řekl Aloth. Narážkám na svou matku nepřikládal žádnou váhu, ale *ona* byla jiná.

„Á, ano, chápu. Taky už to je kolik... tři dny? Musíš se klepat nedočkavostí.“

Aloth ztuhl. To nafoukané princátko přece nemohlo vědět, o čem mluví.

Targun přimhouřil oči. „Myslíš, že jsem si nevšiml, jak se každých pár dnů vytratíš ze školních pozemků?“

Takže zřejmě něco věděl. Tvářil se jako kočka, která si hraje s myší.

„Možná to je závislost na svefu. Nebo máš nějaký trapný poměr i ty.“ Na chvíli odmlčel, jen aby ukázal, co by si o *takovém* poměru myslel.

Targun jen vařil z vody, ale tak jako tak, Aloth stejně začínal mít obavy. Co horšího, *ona* také.

„Každý má své tajemství, Corfisere. Až odhalím to tvoje, třeba budeš mít větší chuť spolupracovat.“

Aloth se nervózně omluvil a zamířil na kolej. Potřeboval být sám. Měl pocit, že zdi akademie se na něj chystají spadnout, ale zrovna teď je nemohl dost dobře opustit. Ne po této rozmluvě.

Vešel do svého pokoje a zavřel dveře. Byl sám, ale v hlavě, někde dál za očima, cítil cosi, co se snažilo prodrat se ven. Potřeboval klid. Naštěstí věděl, kde ho najde. Uklidňoval se v důvěrně známé a zaběhnuté rutině.

Trocha vody z umyvadla, po které zbyla malá loužička na nočním stolku, měkký polibek ručníku, osušujícího jeho tvář jedním, dvěma, třemi tahy. Léta strávil prohlubováním svých zvyků a nyní mu dobře posloužily.

Nedávno pocítil její neklid. Bylo to tak zlé, že se během svátečního volna přestal vracet domů do Cythského hvozdu ze strachu, že pro otcovy opilecké záchvaty vzteku by ji už nedokázal skrýt.

Jakmile dostane dopis – ten od matčina zemana – všechno bude zase v pořádku. Aloth ještě několik minut zůstal ve své ložnici. Když se od ní dokázal oddělit, opustil svůj pokoj a odebral se do větrné dvorany bragganhylské akademie.

Bylo ještě brzy a východní vítr přinášel vůni slané vody, i když záliv se odsud nacházel ještě dalších patnáct mil. Akademie byla staletá pevnost, zbudovaná na kopcích. Výhled na okolní džungli měla působivý, nicméně bez jakéhokoliv taktického významu.

V ranním světle vypadalo moře jako miska oleje, ležící vedle rozsypaných drobků vesnických domků.

A tam, na půl cestě k vesnici, byla důvěrně známá skvrna červeného listí. Aloth na ní hodnou chvíli spočinul zrakem, aby znovu našel klid. Pořád patří jen jemu, a pokud si dá pozor, bude to tak i nadále.

Dopolední vyučování mu přineslo určitý druh klidu díky důvěrně známým tvarům a zvukům run i zaklínání. Když pak ale seděl v jídelně a obědval, konejšil své nervy a žaludek kořeněnou krémovou polévkou, zahlédl ve vstupní chodbě čekat mladé páže, oděné do šedých a zlatých pruhů proktorovy kanceláře, netrpělivé třímající voskem zapečetěný dopis. Jeho dopis. To musí být jeho dopis.

Polévka najednou chutnala trpce. Cinkl lžící a nechal oběd obědem. Vždyť celá jeho budoucnost tu ležela v třináctiletých zpocených rukách.

Přistoupil k pážeti v chodbě. Chlapec byl dostatečně způsobný, že by ho nechal dojít, ale ulevilo se mu, když viděl, že nebude muset čekat.

„Novici Corfisere,“ řekl chlapec, „přináším dopis.“

„Povinnost a oddanost,“ zamumlal nepřítomně Aloth a převzal svitek. Chlapec spokojeně odběhl směrem ke kuchyni.

Dopis byl stočen do úzké ruličky, s adresou napsanou matčinou rukou a zapečetěn modrou pečeti jejího zemana.

Cítil nutkání pečet' ihned rozlomit, otevřít ho a ukončit tak celé ty týdny starostí. Málem už to udělal, ale cítil i spoustu dalších nutkání, která nebyla jeho. Jeho nabytý klid se rychle drolil. Musel co nejdříve uniknout všem těm studentům, proktorům a úctyhodným lidem.

Když si byl jistý, že ho nikdo nesleduje – třeba Targun nebo jeho kamarádi – spěchal pryč od dvoran a věží hemžících se lidmi a sbíhal točité schody tam dolů, na bezpečnou zem pod baldachýnem džungle. Chvátal směrem k mlázi s červenými listy a akademii nechal za sebou. Vzdávající panika byla hořkosladkou připomínkou, že mysl a obavy jsou ještě stále jeho. Stromy kolem něj a těžký vzduch, slepující mu plíce, byly další součástí rutiny a on se dokázal udržet pohromadě dostatečně dlouho, aby prošel skrz.

Nakonec dorazil ke stromům s durianem. Ještě nikdy neviděl mrtvolu – rozhodně ne před nabalzamováním – ale vždycky si představoval, že je cítit jako okolní durian – ovoce uzrálo již před několika dny a větve stromů klesaly pod vahou purpurových plodů, velkých jako pěst.

Paprsky odpoledního světla pronikaly karmínovými listy a dávaly jim podobu rozedraných kousků masa. Odporný zápach přezrálého ovoce udržoval lidi daleko od chaty.

Bylo to malé stavení s doškovou střechou, celé strupaté od zaschlé, krvavě červené štávy. Okno předchozí vlastník zabeđnil, a i když vnitřek byl horký a lepkavý jako kousek karamely, byl téměř zvukotěsný.

Aloth se protáhl dveřmi a zatarasil je za sebou. Třesoucícma se rukama zapálil svíčku a zkontroloval všechna obvyklá znamení – stéblo rákosu položené u rohu, třínohý stůl s jeho zvláštním vzhledem zanedbané kuchyně a silnou vrstvu prachu ve skříní. Všechno bylo tak, jak to zanechal.

Po rychlé modlitbě k Berathovi Aloth strhl pečet' a rozbálil svitek.

„Nejdražší synu,“ četl, „Nejprve ti chci říci, že chyba není v tobě.“

Hrdlo mu naplnila hořká pachut' a svařtil obočí. Četl dál, přešel matčina vyjádření hluboké lítosti, jejího nejupřímnějšího povzbuzování a zprávami, že zeman teď není v pozici, kdy by mohl najímat nějaké tajemné rytíře. Zmačkal dopis a jeho klid byl ten tam.

První přišla bolest v hlavě. Začínalo to jako narůstající tlak, doprovázený

bodavými zášlehy, při nichž měl vždy pocit, jako by se z něj někdo pokoušel vyřezat se ven. Bolest se šířila po celém těle, nohách, rukách a zostřovala se, až měl pocit, že se roztrhne. Nevnímal vlastní křik, ale když bolest zeslábla k tupému tepání, měl hrdlo jako odřené. Zatím nepřišel na to, zda to byla nevyhnutelná součást její přítomnosti, nebo mu to jen dělá naschvál.

Její smích mu v rozbolavělé hlavě rachotil jako svazek rezavých klíčů.

Někdy si myslím, že by matka u toho zemanu měla trochu víc zapracovat jazykem.

„Dělala, co mohla,“ zafuněl Aloth, příliš vyčerpaný, než aby se hádal.

Ano, problém je spíš kde.

Jiný den by možná připustil, že Iselmyr, jakkoliv negramotná je to semetrika, nepostrádá jistou inteligenci.

Mohl přemýšlet jen o své vlastní hlouposti. Nechal další spojení s možnými patrony být a soustředil se jen na jednu možnost.

Seber se, studentíku. Doma v Cythském hvozdu vždycky dostaneš teplé pivo a studenou postel.

„Ne. Nikdy.“ To raději bude vyklízet hnůj ze stájí akademie.

Tak raději obrať ještě pár kamenů a podívej se, co zpod nich vyleze.

Konečně popadl dech a vypustil jej v jediném dlouhém výdechu.

„Já jsem tajemný rytíř.“

Ve výcviku, kloučku.

„Zlé kletby a spalující zaříkadla se moc neuplatní v léčitelské chýši nebo obchodu s talismany.“

To neva! Vždycky je můžeš vozkusit na panu tatínkovi.

Někdy byla téměř geniální.

Samozřejmě byli i jiní lordi, knížata a zemanové; a mnozí zaměstnávali tajemné rytíře jako své osobní strážce. Ale měli tendenci nabízet patronát dětem svých sloužících, spojenců a nájemců. Tak to udělal otcův zaměstnavatel, kníže Cythského hvozdu. Matčin zeman byl jeho nejlepší možností. Ale nebyl přijat, nebo tak nějak to napsala.

Mohlo to být i něčím jiným. Iselmyr to napadlo také.

Vošoust. Vlezdoprdelka, a za nicotný peníz. Myslíš–

„Že by kníže použil svůj nemalý vliv, aby odradil další případné patrony? Možná.“

Už jsi po pás v žumpě, hochu.

Něco chladného naplnilo místo, kde předtím byla bolest. Bylo to nepříjemné, ale bylo to alespoň jeho.

Výhoda – pokud to nějakou mělo – byla, že se Aloth při dospívání u násilného a náladového otce alkoholika brzy naučil odhadovat lidi. Když se mimoděk optal na patronát svých vedoucích a cvičitelů, uměl v jejich odmlkách a zdvořilých odbočkách ihned vyčíst odmítnutí.

Iselmyr byla po tom odpoledni v chatě zatím milosrdně tichá. Zůstala blízko, bodala a bzučela mu pod kůží, zatímco se snažil věnovat svým každodenním rituálům, ale až do oběda v jídelně o dva dny později toho moc nemluvila. Do té doby vyčerpал každou možnost, na kterou mohl pomyslet – každou otevřenou gildu, každého aristokrata se vznešeným rodem, každého cvičitele, jehož kdy zaujal.

No jen se zatím neplácej po zádech. Co támhlectí?

Zvedl oči od mísy dušeného masa a rozhlédl se po místnosti.

Potíž při snaze o rozhovor s Iselmyr spočívala v tom, že si nikdy nebyl jist, jestli nemluví nahlas. Nejednou to mělo téměř katastrofální následky.

Tamti zamklí hoši na terase. S těma jsi nikdy nemluvil.

A z dobrého důvodu.

„To je gilda čarotvůrců,“ mumlal za svou lžící.

Gildy vznikly kvůli přísné domácí etiketě a požadavkům akademie. Tato studentská seskupení umožnila novicům studovat a seznamovat se bez porušení některých delikátních nařízení o zákazu míchání práce a volného času. Taky zajišťovali svým členům patronáty. Většinou sestávaly z několika tuctů či několika jedinců. Čarotvůrci byli malá, zasvěcená skupina a pochyboval, že jich bude víc než deset.

Povzdechl si. „Čarotvůrci jsou–“

Bolest mu zaplála za očima.

Syfilis na tvůj spodek, vím, co jsou zač! To oni vyráběj všechny ty kouzelný svitky.

Měla pravdu, ale v tom problém nebyl.

„Jsou to také Targunovi lidé.“

Skutečně, budoucí lord Dafmundu přešel nádvořím a přisedl ke stolu k ostatním čarotvůrcům.

Nikdáv sem sice nebyla dobrá v počtech, ale von je jen jeden a těch zbylých je devět.

„Ano,“ procedil skrz zuby. „Ale jen on má urozené příbuzenstvo.“

Tak to si radši koukej namazat jazýček medem, kloučku.

Aloth se s čarotvůrci obvykle nesetkával, ale dozvěděl se, že se po večerech scházejí v laboratoři jižní věže, aby tam cvičili kaligrafii. Proto podle toho upravil své plány.

Už když dorazil, bylo jasné, že je něco špatně. Ve věži panovalo až neobvykle velké ticho. Přicházel ke dveřím a neslyšel obvyklé škrábání brků a hučení hlasů, ale spíše nečekané cinknutí kovu o kov. Následoval rozčilený šepot.

„Idiote! Zničíš materiál, ještě než odsud vypadneme!“

„Tak si to koukej nést sám.“

„Buďte zticha, *oba*.“

Aloth otevřel dveře a narazil na hrstku čarotvůrců, zírajících na něj stejně překvapeně, jako on na ně.

Jen Targun, stojící vzadu za skupinou, se mračil. Nesli ozubená kola, baňky a měděné kabely.

„Není to tak, jak to vypadá,“ řekla hezká rusovláska, jejíž jméno Aloth neznal.

Cítil, jak mu hoří uši. Tohle byla chyba, měl se starat o své věci a neměl poslouchat Iselmyr.

„Dost,“ řekla Esmey, vysoká dívka s mandlovýma očima. „Co tu děláš, Corfisere?“

Podářilo se jí to říci tak, že v něm vzbudila pocit viny, jako by se dopustil něčeho špatného.

„Já jsem jenom – tedy, já...“

Slova se mu vzpříčila v hrdle a v ústech mu vyschlo rozpaký z tak trapné situace, do které by se žádná vychovaná osoba neměla dostat.

Esmey zvedla ruku. „Co chceš za to, abys zapomněl, cos tu viděl?“

Aloth se nezmohl na slovo, ale Iselmyr ano.

„Chci se k vám přidat,“ plácnul.

Všichni překvapeně zamrkali. Ani on sám nemohl uvěřit, že to řekl, ale viděl to na čarotvůrcích. Na všech.

„V žádném případě,“ prohlásil Targun.

Ostatní čarotvůrci – až na Esmeý – ustoupili a podívali se na Targuna jako hubovaní psi na svého pána.

Targun ukázal na Alotha.

„Chcete kvůli němu riskovat všechno, na čem jsme pracovali? Nečekejte od něj nic jiného než dočasné mlčení.“

Všechny oči se obrátily zpět na něj. Rukavice byla hozena. Aloth vnímal jejich kradmé pohledy. Brašny plné kradeného materiálu se nedaly dlouho skrývat.

„Mohu vám zajistit místo k ukrytí tohoto materiálu.“

Řekl to, aniž by si to stačil řádně rozmyslet, ale už se stalo. Dívali se na něj a na sebe navzájem s opatrnou nadějí.

„Mimo akademii?“ zeptala se Esmeý.

„A dostatečně daleko od ní,“ slyšel Aloth říkat sám sebe. Myšlenka byla jeho, ale slova ne.

Naštěstí byli čarotvůrci příliš vzrušení, než aby postřehli změnu v jeho hlase. Jen Targun ho sledoval, avšak bylo těžké odlišit podezíravost od nepřátelství.

„Zajímavé,“ poznamenal. „Jsem zvědav, na co takové místo potřebuješ ty.“

„Klid a mír,“ vyhrkl Aloth dřív, než měl kdokoliv čas o tom popřemýšlet.

Esmeý a ostatní nabyli dojmu, že se dopracovávají k určité dohodě.

„Kde to je?“

„Chata v durianovém háji,“ odpověděl Aloth.

Byl hlavně rád, že se rozmluva posunula dříve, než měl Targun možnost klást další otázky.

„V půli cesty k vesnici.“

Čarotvůrci, samozřejmě až na Targuna, na sebe kývli a něco si šeptali.

„Fajn,“ řekla Esmeý. „Sejdeme se tam zítra v noci.“

„Dobře,“ odpověděl Aloth.

Otočil se k odchodu. Cítil v zádech Targunův pohled a přemýšlel, jestli právě neudělal chybu.

Iselmyr byla celou noc zticha. Ne, že by to pomohlo. S nadějí, že se konečně zbaví starostí ohledně patronátu, pocítoval hrůzu, že se vzdal svého jediného útočiště. Aloth byl příliš napjatý, než aby usnul. A ráno přišla zpráva, které se obával.

Přesouval se od přednášky k přednášce a odvíjel nit hodin z klubka dne. Když se třídy odebraly k večeři, vyplížil se z věži směrem k durianovému háji. Zpod zatlučeného okna chaty blikalo strašidelné světlo a pode dveřmi pronikaly tlumené hlasy. Napůl skrytý v podrostu zde ležel vozík s koly olepenými blátem.

Otevřel dveře a připadal si jako vetřelec. Devět studentů a podivná, rozložitá věc okupovala jeho svatyni. Komplikovaná sestava měděných kabelů, adrových spojů a prstencových magnetů se rozprostírala od jedné stěny chaty k druhé. Pět nebo šest studentů kolem toho celého pobíhalo, provádělo měření a utahovalo spoje. Vypadalo to složitě. Nákladně. Jako by to v dohledné době rozhodně nemělo zmizet.

„Dnes večer jsme to přišli jen nastavit,“ řekla mu náhle přes rameno Esmey.

Ani se nestačil zeptat, co „to“ vlastně má být, ale Esmey se usmála a stejně mu to řekla.

„Váha duší. Vsadila bych se, že jedna z asi jen dvanácti v celé zemi.“

Něco nebylo v pořádku. Oni byli čarotvůrci. Knihomolové. A tohle zařízení, které sestavují v jeho chatě...

„Co to je?“ zeptal se.

Esmey naklonila hlavu. „Víš něco o animancii?“

Byla to jen řečnická otázka. Experimenty s animancí jsou nelegální a každý to ví. V divadelních hrách po celé zemi vystupují pitvorně zkreslení badatelé duší (obvykle úskoční Vailiané, nebo kolozubí Jelenolesané). Senzační popisy expedic do Východního pohraničí se téměř vždy zmiňovaly o nějakém šíleném animancerském sálu hrůz, o mužích a ženách stažených z kůže, s transplantovanými dušemi zvířat, nebo hnijících mrtvolách krmených duševní esencí dětí.

Dokonce i obvykle odtažitý Berathův kněz začal kázat o zlu vědy duší, o přirozeném řádu smrti a znovuzrození v Kole.

Je to nebezpečné. Je to nelegální. Ale každopádně je viděl ukrást vybavení a vstoupil s nimi do spolku. Měl tedy právo si teď stěžovat?

Esmey mávla rukou. „Je to věda jako každá jiná. Jen místo studia tělesných

tekutin nebo průběhu počasí v různých ročních dobách studujeme stav duše.“

To znělo celkem rozumně.

„A je někde poptávka po takovém výzkumu?“ zeptal se Aloth.

„Všude. Naši patroni chtějí vědět, který šlechtický synek by byl nejlepší partie pro jejich dceru. Jestli mají rodinný podnik předat nejstaršímu, či nejmladšímu dítěti. Jak léčit choroby, jejichž původ nelze nalézt v krvi.“

Jako procitlé duše. Jako Iselmyr.

Vyschlo mu v ústech. „Jaký druh chorob?“ Snažil se ta slova vyslovit klidně, i když se mu jazyk lepil na patro.

Hlas Iselmyr zazněl jako výstražný zvonek.

Neblázni, kluku.

Esmeý pokrčila rameny. „Takové, které napadají duši. Slyšeli jsme o námořníkovi, kterému animancer znovu scelil duši, která se začínala rozpadat. Další vyléčil v Republikách obchodnici, kterou sužovala bolest v ruce. Ukázalo se, že o ni v minulém životě přišla. Ale měl jsi na mysli něco určitého?“

Aloth se dokázal poklidně usmívat, přestože se mu srdce v hrudi zběsile zmítalo jako lapený pták.

„Jen mě to zajímá. To není obraz animancie, který vykreslují jinde.“

Esmeý se usmála. „Brzy uvidíš. Příští týden provedeme náš experiment.“

„Jaký experiment?“

U kohokoliv jiného by její úsměv vypadal pobaveně. „Myslíš, že to nastavujeme jen tak? Váha duše měří esenci osoby. Ukáže nám, kde je její síla či slabina. Jestli má nějaké neobyčejné vlastnosti.“

Alotha po celém těle zamrazilo. V aedyrské společnosti se lidé vyhýbali procitnutým stejně vehementně jako bláznům a zločincům. Pokud bude stroj pracovat tak, jak čarotvůrci očekávají – pokud najdou Iselmyr – nebude patronát to jediné, o co přijde.

„Copak, Corfisere? Přísahal bych, že jsi něco říkal.“

Targun se postavil vedle Esmeý a díval se na Alotha se širokým úsměvem. Tak on si všiml. Aloth byl tak zkoprnělý strachem, že si nevšiml Esmeý, snažící se mu podat klíč, dokud mu ho nevtiskla přímo do ruky.

„Jdi pomoci Giamině a Aedelmoerovi spojit ty kabely. Když to dnes večer stihneme, nebudeme se sem muset až do prvního testu vracet.“

Aloth vzal klíč a pustil se do práce. Snažil se mít ve tváři přísně neutrální výraz.

Přesto na sobě celou noc cítil Targunův pohled a vyhýbal se mu, jak to jen v malé chatě šlo.

Když se čarotvůrci po jednom nebo ve dvojicích rozcházeli do noci a trousili se zpět k akademii, získal konečně Aloth chvíli samoty. Samozřejmě relativní.

Otřel si čelo a několikrát se zhluboka nadechl. Esmey mínila, že by mohli první experiment spustit za tři dny. Asi se nebude moci přidat a riskovat, že tak objeví Iselmyr. Tohle všechno byla chyba.

Měl se ztratit ve chvíli, kdy je přistihl při krádeži a možná by nebylo –
Sklapni už. Už ses zabýval každým možná a třeba, které jen šlo z tyhle situaci vykřesat.

Zkřížil ruce a prodíral se silným porostem zpět k cestě. „Už nemohu ustoupit. Prokoukli by mě.“

Fakt? A kdyby ses teď vypařil, tak by ani nezvedli vobočí? Přestaň mlít pantem a dodělej, cos začal.

„Co jsi začala ty. Oni mají stroj, Iselmyr! A to stroj, který –“
Který možná pracuje a možná ne! A pokud ho budou chtít vodzkoušet na tobě, jen je klidně pošli do háje. Tím svým slušňáckým způsobem.

„A to rozhodně žádné obočí nezvedne.“

Když to bereš takhle, kluku, tak zůstaň a možná nás vyčenichají. Ale když odejdeš teď a poběžíš za papínkem, budeme v loji stejně.

V tom měla pravdu.

Dny se táhly jako studený sirup. Aloth se při debatách s Iselmyr neustále zajímal o novou společnost, do které se dostal.

Ještě nikdy nikomu neřekl o svém procitnutí – kromě matky, samozřejmě – ale čarotvůrci jistě měli mnohem progresivnější metody, než ostatní. Časem se uvidí, zda jejich schopnosti odpovídají jejich ambicím.

O tři dny poději se Aloth a čarotvůrci opět sešli v chatě.

Aloth špatně spal a doufal, že černé kruhy pod očima by mu mohly poskytnout více než dostatečnou omluvu z účasti na večerním experimentu.

Esmey a ostatní studovali stránky s výpočty. Čtyři nebo pět noviců prohlíželo

zařízení a kontrolovalo spoje. Takže když Targun uviděl Alotha, nebyl k dispozici nikdo, kdo by ho rozptyloval.

„Corfisere.“ Targun ho poplácal po zádech trochu silněji, než bylo nutné. „Jsi nějaký pobledlý. Někáký problém?“

„Několik nocí jsem mizerně spal.“

Targun vysunul spodní ret a našpulil ústa. „Možná bychom tě dnes večer měli více sledovat.“

Aloth zamumlal omluvu a zabýval se zkoušením magnetů, dokud si Esmeý neodkašlala. Ostatní čarotvůrci se nahrnuli kolem ní. Aloth se postavil až dozadu a snažil se vypadat tak maličký, jak to jen bylo možné.

„Dokončili jsme vše, na čem jsme celý minulý rok tvrdě pracovali. S podporou našich patronů a zvláštní pomocí Alotha Corfiserera –“ Esmeý ukázala na něj a on našpicoval uši. „...jsme vybudovali zařízení, které nám umožní zařadit se mezi animancery.“

Ostatní novici tleskali a potěšeně přikyvovali.

„To nás přivedlo k další etapě našeho projektu.“

Esmeýin pohled se na chvíli zastavil na Alothovi a jemu se zachvělo srdce. Esmeý pokračovala.

„Targun studoval činnost tohoto stroje. Teď, když jsme konečně připraveni stroj vyzkoušet, zajistí, že stroj poběží zcela hladce.“

Po další chvíli spokojeného potlesku se k nim Targun obrátil se širokým úsměvem. Díval se přímo na Alotha. Pak řekl:

„Naše Esmeý je velice laskavá. Skutečné zásluhy má náš první testovací subjekt. Aloth Corfiser.“

Aloth náhle pocítil závan chladu. Ostatní tleskali a povzbuzovali ho, ale on měl pocit, jako by měl v uších nacpanou bavlnu. Věděl, co teď přijde. To všechno je její –

U vobrátky Kola, řekni něco, sakra!

Polkl. „Od Targuna je pěkné, že mi nabídl takovou poctu, ale bohužel musím odmítnout.“

Zdvořile se uklonil. Samozřejmě, že tím to nemohlo skončit. Targun předstíral, že je šokován.

„Ale milý Alothe, udělal jsi všechno možné. Všichni jsme ti zavázáni.“ Usmál se. „Musíš nám vyhovět.“

„Já ale nemám sebemenší představu, jak to funguje.“ Aloth ukázal na zařízení.
„Této role by se měl ujmout někdo dokonale obeznámený s funkcí stroje.“

Targun před sebou sepjál ruce. „Neboj se, celé týdny jsem tento stroj studoval. Všechno, co budeš muset dělat, je lehnout si tam a –“

„Tak proč nám to neukážeš?“ zeptal se Aloth.

Targun strnul s otevřenými ústy.

„Jsem si jist, že celá věc se zdaří lépe, pokud budeš na stole ty. Tak proč to nechceš udělat?“ Chvilí počkal. „Nebo jsi nám něco zatajil?“

Mladý šlechtic se snažil zůstat klidný, ale Aloth podle záškubů kolem očí a úst poznal, jak skrytě zuří. Ostatní studenti otáčeli hlavy a přeskakovali pohledem z jednoho na druhého.

„Třeba se bojíš, aby nevyšlo najevo, že jsi vlastně syn podkoního a ne šlechtic,“ dodal Aloth, i když se mu zdálo, že inspirace přišla odjinud.

To ostatní probralo. Novici vyprskli smíchem a Targunova tvář se přes jeho úsměv zarděla až do tmava.

„Tak dobře,“ nakonec řekl Targun. „Já půjdu *první*.“ To poslední slovo zdůraznil a nepřestával Alotha sledovat.

Zatímco Targun a ostatní se zabývali přípravnými pracemi, Aloth zhluboka dýchal. Tohle byl odklad, byť krátký. Možná stroj zatím nefunguje. Možná všechny ty zkoušky nakonec nebudou k ničemu. Byla tu určitá naděje a i způsob, jak to zajistit.

Zatímco ostatní čarotvůrci byli zaměstnání kontrolou Targuna nebo stroje, Aloth provedl několik vlastních úprav. Tady uvolnil šroub, tam posunul nitkový kříž. Nic velkého, ale bude to stačit, aby stroj nepracoval. Alespoň se za to modlil.

Když se připojil ke zbytku skupiny, byl už Targun do pasu svlečený a obložený měděnými páskami a adrovými uzly. Všechno bylo připojeno k zařízení klikatými, hadovitými dráty. Aloth se přikradl k Esmei, stojící nad starým kredencem.

Na jeho povrchu ležel arch pergamenu a nad ním aparatura váhy s kousky dřevěného uhlí, pověšenými na drátech jemných jako pavoučí nit.

„Jak to funguje?“ zeptal se Aloth ve snaze čímkoliv se rozptýlit.

„Po zahájení experimentu se na duševní váze ukáže míra Targunovy esence. Adra výsledek zesílí do obrazců a pulzů, které se zaznamenají na tento pergamen.“

Podrbal si svědící prsty. „A potom?“

Než mohla Esmeý odpovědět, Giamina přes hlavy ostatních křikla: „Je připraven.“

Targun ležel na popraskaném starém stole. Než se definitivně obrátil tváří ke stropu, přešel Alotha studeným pohledem.

„Všichni od něj odstupte,“ řekla Esmeý. Kývla na světlovlasého trpaslíka, který hned na to zatáhl za páku na boku stroje.

Aloth, stejně jako ostatní čarotvůrci, zadržel dech. Letmo pohlédl na kousky uhlí, zavěšené před Esmeý. Zatím nic.

Targun zavřel oči a svařtil obočí. Na jeho hladké kůži se zaleskly korálky potu.

S uhlím se zatím nic nedělo, ale napětí v místnosti bylo přímo hmatatelné. Vzduch byl nabitý nadějami a obavami čarotvůrců. Aloth skoro zalitoval, že nemohl sdílet pocity tohoto shromáždění, tento úchvatný moment jednoty.

Targun zalapal po dechu. Dřevěné uhlí sebou trhlo. Mohly to být bludné proudy. Ale ne, ono se hýbalo, kymácelo se, točilo se, kreslilo velké kruhy na podložený pergamen. Čarotvůrci zajásali.

Aloth strnul, naplněn hrůzou a vztekem, který nikdy dříve nepocítil, rozhodně ne kvůli svému prchlivému otci či nelítostným vychovatelům.

Nenáviděl Iselmyr, že ho do toho zatáhla, nenáviděl sám sebe, protože ze sebe udělal pitomce. Ale především nenáviděl Targuna pro jeho malichernost a postoje, pro způsob, jakým ho polapil a teď tam leží–

Leží a křičí. Targunova záda se prohnula do oblouku, jeho ústa byla dokořán silou bezhlasého křiku.

Ostatní se ještě stále smáli a objímali, příliš zaujati svým úspěchem, než aby si všimli, co se děje. Aloth odhodil stranou trpaslíka a vrhl se na páku. Prudce ji srazil dolů.

Targun zplihle dopadl zpět na stůl. Jeden z noviců na něj mžoural, zatím příliš zmatený, než aby cítil strach.

„Co to dělá?“

„Targune, je po všem.“

„Pokud to nebudeš chtít zkusit ještě jednou.“

„Hele, my nebudeme nikomu vyprávět o tvouj matce a podkoním.“ Zasmáli se,

ale nebylo to od srdce.

Aloth se vydal ke stolu. Targunovo tělo bylo ochablé a z koutku úst mu visela nitka slin. V líných vlnách se od něj táhl smrad fekálií. Kůži měl bledou jako vosk, jako by ho cosi neznámého vysálo. Targun otevřel oči a upřel je na Alotha.

„Hrnnngufurrr,“ pronesl. Rozhodně to tak znělo.

Vypadalo to, jako by se v místnosti najednou ochladilo. Z hloučku za Alothem zaznělo nervózní mumlání.

„Cos to udělal?“

„No na mě nekoukej! Já jen stiskl páku.“

„Měl jsi sledovat magnety!“

„Ne, já ne! A jestli došlo k nějaké závadě, tak v kabelech!“

Aloth se díval do Targunových zelených očí a neviděl nic jiného, než čirou nenávist.

„Potřebuje pomoc,“ řekl Aloth, ale nikdo ho přes hádku neslyšel.

„On potřebuje–“

Aloth se otočil k ostatním. Máchali rukama a jeden na druhého žalobně mířili ukazováky. Měl by se bavit tím, jak se každý snaží svalit vinu na kohokoliv kromě sebe, ale bublavé zvuky, ozývající se ze stolu mu rozhoupaly žaludek.

Jen Esmey nic neříkala a dívala se na něj. „Alothe,“ řekla pomalu, „nemůžeme nic dělat.“

„Ale přece...“ řekl se sevřeným hrdlem a nevědomky si uvolňoval límec. „Ne, můžeme přece...“

„Co můžeme?“

„Můžeme říct proktorům. Budou si vědět rady.“ Místnost jako by se zmenšila.

Ostatní měli pocit, jako by se rozplývali ve špinavých zdech chaty. Alotha vystrašilo hlavně to, že neslyšel Iselmyr.

Esmey zavrtěla hlavou. „To rozhodně nemůžeme.“

„Řekneme mu jen –“

„Že jsme provedli nelegální animancerský experiment? S ukradenou laboratorní výbavou?“

Znovu zavrtěla hlavou. „Když to dobře dopadne, vyhodí nás. A on už stejně zůstane takový.“ Řekla „zůstane takový“ s jistou konečností, jako lidé říkají

„býval příjemný“, nebo „odešel“. Jako kdyby všechno bylo jasné. Jenže ono nebylo.

„Co s ním budete dělat?“

Esmeý se zamračila, jako kdyby právě řekl něco netaktního.

„Nedaleko je vesnice. Postarám se, aby ho tady někdo našel. Dostane se mu takové péče, jak to jen bude možné.“

Očima přeletěla po ostatních v místnosti. „A my se znovu sejdem, až se to přežene.“

„A co patroni?“ staral se Aloth.

„A co jako? Ti nás platí, abychom testovali a experimentovali.“

„Třeba budou chtít vědět –“

„Kdyby chtěli, nepřenechají tyto testy gildě noviců přes půl země daleko.“

Ostatní mlčeli, zřejmě se jim ulevilo a nepřišli s žádným protiargumentem. Esmeý přikývla, jakoby se dohodla sama se sebou.

„Nebudeme se o tom s nikým bavit. Ani mezi sebou, ani s patrony, ani s proktory.“

Aloth se ohlédl na Targuna, šubajícího se a slintajícího na stole. Případalo mu, že v těch zelených očích vidí prosbu, ale mohl to být také jen odraz světla.

Cesta zpět se mu zdála nekonečná. Opět byl sám a podvědomě zatoužil po tom, aby nějaká šelma z džungle seskočila ze stromu a za trest, za to, co provedl, ho sežrala. Ale ne, opravdový trest bude žít s tou vinou dál.

Byl napůl cesty k akademii, když se ozvala Iselmyr.

Sám do té voprátky nacpal hlavu, chlapče.

„Ale za to, co se tam stalo, nesu zodpovědnost já! Já –“

Sám nedokázal pojmenovat svůj skutek. Vlastně ani nevěděl, co to bylo. Umlčela ho.

Kdo ví, kdo ví. Přece jsi jen otočil pár šroubků. A rozbité to už bylo.

„A já jsem důvod, proč do toho vůbec šel.“

Jasan, jako kdyby tě do toho von nechtěl nacpat jako první.

Cosi mokrého ho zastudilo na tváři. „To nemohu–“

Přežils, hochu. To není žádná hanba.

Věděl, že má pravdu, ale lépe se kvůli tomu necítil.

Zhluboka dýchej a klídek. Tohle přejde, a až budeme v patronátu daleko od Cythského hvozdu –

„Nemohu tady zůstat.“

Nemáš na výběr, hochu.

Ale v tom se mýlila.

Dokázala poznat změnu v jeho mysli tak spolehlivě, jako on mohl cítit její neklidný růst.

Nech tomu pár dní. Nemyslíš teď jasně.

Ale myslel a chtěl to udělat a cítil se odvážně a bezstarostně.

Ztratíš všechnu naději na nějaký patronát. Budeš rád, když si udržíš ten doma.

Samozřejmě, že měla pravdu. Ale i ve vězeňské cele by se cítil svobodněji, než s vinou, která ho věznila teď. Vyrazil rychleji, aby nezměnil názor.

Měsíc již pomalu zapadal, ale světla ve studovně proktora Langulfa v horním patře západní věže ještě svítila. Když Aloth stoupal nahoru do věže, Iselmyr začala propadat panice.

Ty jsi zešilel, kluku!

„Ano, už několik let mluvím se ženou ve své hlavě.“

Zavřou tě i s nima.

„Dá se to čekat.“

Bral schody po dvou. Právě teď nechtěl ztratit nervy.

Co chceš dělat? Žádný patron, žádná budoucnost –

Zastavil se, neobracel se na nikoho určitého. „Nevím! Ale chystám se udělat to, co jsem měl udělat hned. Zbytek domyslím za běhu.“

Iselmyr zmlkla. Uplynula minuta. A druhá. Aloth už si byl jist, že je pryč, ale pak ucítil v hrudi její bzučení.

Tentokrát, hochu, se myslím shodneme.

Rozmluva s proktorem Langulfem byla snazší, než Aloth předpokládal. Jedno přiznání šlo za druhým jako uzly na laně. Když je ze sebe všechna vychrlil, pocítil ulehčení, přestože očekával rozsudek.

Langulf si narovnal brýle.

„Takže přiznáváš, že jsi spolupracoval s animancerskou gildou, i když jsi věděl, že veškeré zařízení ukradli a měli v plánu s ním provést nelegální experiment?“

Místností ve věži příjemně profukoval večerní větřík, přinášející sladkou vůni divokého vína a palem ze zálivu. Západ slunce přikryl džungli dole pod věží růžovou pokrývkou.

„Ano,“ přiznal se Aloth.

„Proč?“

„Potřebuji patrona, pane. A nejdříve jsem si myslel, že čarotvůrci by mi nějakého mohli nabídnout.“

Langulf pozvedl šedé obočí. Aloth pod ním nezaznamenal žádný hněv, jen horlivý zájem.

„Hm. A co ses dozvěděl o jejich patronech?“

„Nic, pane.“

Z Langulfova hrdla se vydral zvuk, jenž mohl být zakašláním, výrazem odporu, zamýšlení nebo špatného trávení. Nakonec ve svém křesle poposedl.

„Pane?“

„Budeš se s nimi dále stýkat a každý měsíc mi podáš hlášení.“

„Ale to neštěstí– Targun–“

„Byl to hlupák, který nevěděl, do čeho se vlastně pouští,“ sraštil Langulf obočí.

„Důležité je dopadnout ty, kteří tyto experimenty financují.“

„Vy... vy je chcete nechat pokračovat?“

„Prozatím. Myslíš, že mi záleží na několika novicích akademie?“

Aloth si olízl rty. To také hodně vypovídalo o jeho vlastním postavení. Langulf položil ruku na knihu, otevřenou na jeho stole.

„Potřebuji někoho, kdo bude plnit rozkazy a nebude se vyptávat.“

„A já potřebuji patrona.“

Langulfův smích zašustil jako kroky v uschlém listí. Upravil si řetěz kolem krku a Aloth zahlédl medailon s vystupujícím reliéfem klíče.

„Slibuji, že budeš mít víc, než to.“

KONEC